

Pantan de Riudecanyes

Nota de la Junta d'Obres

En els presents moments, davant de nous articles publicats per *Diari de Tarragona* que aparenten recolzar-se en un suposat document oficial, els que sotassignen tenen l'honor de ratificar-se solemnement en l'expressat en l'escrit publicat el 26 de març de 1931, això és, que les quantitats invertides, per tots conceptes, per la Junta d'Obres del Pantan de Riudecanyes, fins a fi de l'any 1929, són inferiors a 3,850.000 pessetes. I afegim que les quantitats lliurades per l'Estat són inferiors a 3,750.000 pessetes.

I en quant a l'aspecte polemístic del demés publicat per *Diari de Tarragona* ja no ens interessa, puix que en el que pugui referir-se al nostre decor, ja hem fet que intervinguin els Tribunals, els quals oportunament diran el que precedeixi.

Reus, 1 de juliol de 1932.—Francesc Miró Sans, President de la Junta d'Obres del Pantan de Riudecanyes; Pere Caselles i Tarrats, Joan Magriñá i Banús i Rodolf Cavallé i Borrás, Vocals; Enric Aguadé i Parés, Secretari.

Trobem molt encertat que la Junta s'hagi decidit a publicar la nota que precedeix, puix que al moment a què ha arribat la campanya que en contra d'ella es ve fent, no acceptava més demora.

Novament "Diari de Tarragona" s'ha ocupat del Pantan de Riudecanyes. Tota una plana i amb transcripcions de documents transcendents, la publicació dels quals venia anunciant el senyor Mor i Cabré des de feia moltes setmanes, com a proves irrefutables de les seves acusacions. Tot plegat una carta d'un departament del Ministeri de Finances amb unes xifres que no diuen res i que utilitzades en la forma que ho fan el senyor Mor i Cabré i "Diari de Tarragona" donen un altre motiu per a la intervenció dels Tribunals de Justícia. Els altres documents, són en llur majoria, cartes d'una sèrie de pobles, en les quals per res no s'esmenta el Pantan de Riudecanyes i molt menys l'administració que aquest hagi tingut. El valor més remarcable d'aquestes cartes és que salvant molt comptades excepcions vénen signades per alcaldes de la

Dictadura. No és la primera vegada que "Diari de Tarragona" dona bon acolliment a testimonis d'aquesta mena.

Les coses, però, es van aclarint i l'opinió que no és tan incauta com "Diari de Tarragona" suposa, distingeix ja el que és una campanya pro-Priorat, d'una campanya contra el Pantan de Riudecanyes.

Ja dèiem l'altre dia des d'aquestes mateixes columnes, que FOMENT no callarà mai davant d'una injustícia, i que si "Diari de Tarragona" s'arroga l'exclusiva per la defensa dels interessos del Priorat, sofreix un greu error. Reus i nosaltres, estimem tant com "Diari de Tarragona" la comarca germana i si amatents estem per a la defensa dels seus interessos, més desperts estariem si es tractés d'una ofensa o persecució als seus drets legítims. El que no tolerarem és que en nom d'aquells interessos es vulgui realitzar una campanya d'escàndol, que res no hi té a veure. En aquest cas sempre farem sentir la nostra veu de protesta i sortirem al pas de totes les maquinacions tènues, vinguin d'on vinguin.

Democràcia i Cabdillatge

En el camp polític, hi ha molts homes que han tingut l'habilitat de saber entabanar el poble, al so del mot "democràcia", i, fent servir d'escala a les masses, s'han en-cimbellat als alts llocs de govern, tot donant, en deixar el darrer graó, una cossa a l'escala, amb el fi de què d'altres homes, amb més noblesa i llealtat, no puguin enfilarse al seu darrera i entenebrir-los, amb una honrada actuació, la situació assolida.

Aquests homes que han pregonat arreu la Democràcia, no sentien altra cosa que un afany de cabdillatge, i disfressats de demòcrates, tot fent-se passar per amics del poble i companys de lluita i sacrifici, del treballador, han embaucat al poble, enganyant-lo a consciència, quan tot això que en diuen "fuerzas vivas", "gent d'ordre", "elements de seny", etc., etc., no els feien cap cas, ans al contrari, els combatien amb totes les armes.

Ha succeït, però, que apenes assolit el lloc cobejat, aquests polítics hipòcrites han abandonat el poble als gossos fells atiatats pels cacics i ells han emparentat, tot seguit, satisfets i esvanits, amb tota la gerarquia caciquil, organitzada a base de tots aquells elements que abans esmentàvem i que avui, en la terminologia política, són designats, molt encertadament, amb els mots: cavernícoles, troglodites, curànganos i d'altres per l'estil, i no menys expressius.

El poble, davant de tals desenganys, s'ha desil·lusionat de tal forma, que gairebé s'ha fet inservible per a tota obra política esquerrana. La gent, fastiguejada i recelosa, pel procedir innoble d'aquells polítics, es retreu i no s'interessa per la cosa pública, deixant camp a pleret, amb la seva abstenció, les forces caciquils que van minant i destruint, impunement, la vida ciutadana, tot anquilosant les energies cíviques i matant el progrés dels pobles.

Davant d'aquesta depressió política del poble, cal cercar un reactiu que animi novament la gent per a que, no tan sols s'interessí, sinó que s'entusiasmi per la cosa pública; aquest reactiu no pot ésser d'altre que la sinceritat de l'home públic, qui, per a garantir al po-

ble les seves nobles intencions, començarà per a definir-se públicament i d'una manera diàfana, que no deixi lloc a dubts, arreu on faci sentir la seva veu o la seva pluma.

I la seva clara i terminant definició, no ha de consistir, tan sols, en dir rodonament que pertany i acata la disciplina de tal o qual partit, sinó que deu exposar, amb tota mena de detalls, per a capacitar-ne a la gent, tot el programa i l'ideari bàsic del partit al qual pertany, a fi i efecte que el poble conegui bé l'home i el partit que representa.

A més a més, però, l'home públic que vagi animat de bons propòsits, no donarà la sensació de la noblesa d'intenció que porta, ni podrà fer efectiva mai la democràcia que pregoni si no té una especial cura en fer una intensa obra d'organització, salvant totes les activitats, esforços i sacrificis que l'organització política comporta, quan ha de descansar sobre bases plenament democràtiques.

Que es malfiï, el poble, d'aquells polítics i d'aquells partits que fomenten i mantenen situacions ambigües, que creen el confusionisme polític, que fan acatament a tots els partits, tinguin o no alguna afinitat, i que somriuen amablement a tothom, i d'una manera especial i graduada als cacics, segons puguin arramalar més o menys nombre de vots. Polítics d'aquesta condició no tenen altre afany més que trobar la forma més segura i menys costosa d'enganyar, una volta més, el cos electoral, que és el que en definitiva els interessa, i, una volta assolida l'acta, deixen totalment abandonat el poble i els seus interessos més sagrats.

Aquests homes i aquests partits són falsos, i, com a tals, cal fer amb ells com es fa amb les monedes de cinc pessetes que tenen també aquella deficiència: rebutjar-los, car, en els seus actes de propaganda, que únicament es donen quan es senten flaire d'eleccions, pregonen democràcia a so de bombo i platets, però no perssegueixen altra cosa que la creació de cabdillatges i cacicats indecents i monstruosos i fan una política de maquinacions burdes, llancen la calúmnia, difamen,

(Segueix a la pàgina 5)